

2. Članak 7. točku 1. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da je na temelju te odredbe za odlučivanje o zahtjevu za naknadu štete zbog raskida ugovora o distribuciji koji su dva društva koja imaju sjedište i posluju u dvjema različitim državama članicama sklopila za stavljanje proizvoda na nacionalno tržište treće države članice, na čijem državnom području ni jedno od tih društava nema podružnicu ili poslovnu jedinicu, nadležan sud države članice u kojoj se nalazi mjesto glavnog pružanja usluga, kako je navedeno u odredbama ugovora kao i, ako takve odredbe ne postoje, mjesto stvarnog izvršenja tog ugovora i, ako se ono na temelju toga ne može odrediti, mjesto u kojem pružatelj usluga ima domicil.

⁽¹⁾ SL C 112, 10. 4. 2017.

Presuda Suda (deseto vijeće) od 7. ožujka 2018. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Curtea de Apel Constanța – Rumunjska) – Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius protiv Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R. F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

(Predmet C-159/17) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Poništenje identifikacije u pogledu PDV-a — Obveza isplate PDV-a naplaćenog u razdoblju tijekom kojeg je identifikacija u pogledu PDV-a poništena — Nepriznavanje prava na odbitak PDV-a u vezi sa stjecanjima ostvarenima tijekom tog razdoblja)

(2018/C 161/15)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Curtea de Apel Constanța

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

Tuženi: Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

Izreka

Članke 167. do 169., članak 179., članak 213. stavak 1., članak 214. stavak 1. i članak 273. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da im se ne protivi nacionalni propis, poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, kojim se poreznoj upravi dopušta da poreznom obvezniku odbije pravo na odbitak poreza na dodanu vrijednost kad se utvrdi da, zbog povreda koje je učinio, porezna uprava nije mogla raspolagati potrebnim podacima kako bi utvrdila da je porezni obveznik ispunio materijalne zahtjeve koji otvaraju pravo na odbitak ulaznog plaćenog poreza na dodanu vrijednost ili da je potonji djelovao s namjerom prijevare kako bi stekao to pravo, a što mora provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

⁽¹⁾ SL C 221, 10. 7. 2017.